

ВТРАТИ НАУКИ

ГЕННАДІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ ЛУНЬОВ (світлій пам'яті вчителя й товариша)

Швидкоплинне життя, на жаль, принесло чергову сумну звістку: 16 вересня 2012 року відійшов у вічність доцент кафедри геології корисних копалин, кандидат геолого-мінералогічних наук Геннадій Олександрович Луньов – відомий учений, геолог-практик, педагог. Кожен із випускників геологічного факультету сміливо називає його своїм учителем. Усі, хто з ним працював, пишаються таким колегою, товаришем. Найголовніше те, що всі, хто знав Геннадія Олександровича, насамперед назвуть його надзвичайно порядною, чесною і справедливою людиною.

Народився Геннадій Олександрович 7 липня 1930 р. у м. Костянтинівка Донецької обл. Дитинство та юність минули в буремні роки Другої світової війни та важкий повоєнний час. Геннадій Олександрович неодноразово зі сльозами на очах згадував ті роки.

Після закінчення середньої школи Геннадій Луньов вирішив стати геологом. У 1951 р. він закінчив Львівський гірничий технікум і розпочав фахову діяльність у Закарпатській геологорозвідувальній експедиції (м. Берегове), де потрапив у професійно дуже кваліфікований і відповідальний колектив геологів (В. Зайцева, Б. Мерліч та ін.). Не полишаючи складної і цікавої роботи геолога-гірника, він навчався на нафтовому факультеті Львівської політехніки, який закінчив 1962 р.

Здібного випускника помітили на кафедрі мінералогії, петрографії та корисних копалин, де йому запропонували посаду асистента. Мабуть, саме у той час були закладені головні принципи молодого педагога щодо роботи зі студентами. Цьому значно посприяли його вчителі, про яких він згадував з особливою вдячністю. Саме ці вчені пізніше сформували кістяк відомої школи геологів-нафтовиків Івано-Франківського інституту нафти і газу (нині університету).

Після трьох років плідної праці в інституті йому запропонували перейти на роботу в науково-дослідну частину Львівського університету. Впродовж десяти років Геннадій Олександрович працював у Забайкальській експедиції Львівського університету на посадах від старшого інженера до старшого наукового співробітника. З цією експедицією він не поривав зв'язків до її закриття. За словами Геннадія Олександровича, роки роботи в Забайкаллі стали його найголовнішою школою життя та професійного зростання.

Через десять років досліджень золоторудних родовищ Східного Забайкалля у 1973 р. його зачислили спочатку асистентом, а пізніше старшим викладачем на кафедру методів розшуків і розвідки родовищ корисних копалин. У 1984 р. Г. Луньов захистив канди-

даську дисертацію на тему: “Геолого-структурные условия локализации золотого оруденения Ключевско-Давендинского рудного узла (Восточное Забайкалье)”, а 1992 р. отримав звання доцента.

Надзвичайно широким було коло наукових інтересів Геннадія Олександровича. У перші роки він досліджував ртутні прояви Вишківського рудного району та багато працював на розшуках та розвідуванні родовищ будівельних матеріалів і підземних вод у західних областях України. Найліпше розкрився науковий талант Геннадія Олександровича на роботі в Забайкаллі. Головними науковими інтересами були структурно-динамічні умови формування золоторудних полів, великомасштабне підземне картування золотоносних об’єктів, геолого-структурне моделювання тектонічних напружень з розробкою розшуково-оцінних критеріїв золотоносності стосовно специфіки різних структурно-фаціальних зон Забайкалля й України. Геннадій Олександрович є автором понад 40 наукових праць, зокрема: “Особенности магматизма и эндогенной минерализации активизированных зон в связи с их блоковым строением (на примере одного из районов Восточного Забайкалья)” (1969); “О комбинированной форме рудоконтроля на одном из золоторудных месторождений Восточного Забайкалья” (1971); “Структурные особенности развития Ключевского рудного поля” (1972); “Особенности развития минеральных комплексов Ключевско-Давендинского рудного узла (Восточное Забайкалье)” (1986); “Структурно-формаційні та фізико-хімічні фактори локалізації золотого зруденіння” (1993).

Протягом майже всього трудового шляху Геннадій Олександрович був пов’язаний із студентами. Він неперевершено викладав курси, які були завершальними в процесі формування геолога як фахівця, а саме: “Методи розшуків та розвідки родовищ корисних копалин”, “Техніка розвідки”, “Структури рудних полів”. Він є автором понад десятка навчально-методичних розробок. Усі, хто був на його заняттях, зазначали про високий рівень викладання та знання предмета, доступність для сприйняття аудиторією і величезний виробничий досвід.

Вінцем педагогічного таланту Геннадія Олександровича став підручник з курсу “Методи розшуків та розвідки родовищ корисних копалин”, написаний разом з проф. М. Павлуном. На жаль, не судилося Геннадію Олександровичу побачити цю книгу.

Надзвичайно багатогранною людиною був Геннадій Олександрович. Його знання з історії були на рівні фахівця, він захоплювався як класичною літературою, так і сучасною фантастикою. Роки роботи у Забайкаллі сформували у ньому чудового знавця природи цього краю.

Геннадій Олександрович був чудовим чоловіком, батьком та дідусем. Важким ударом для нього стала смерть дружини Інеси Федорівни, яка була його опорою та супутником у житті десятки років.

Світла пам’ять про чудову людину, товариша та вчителя завжди залишиться у нашій пам’яті.

М. Павлунь, Ю. Ляхов, О. Шваєвський, А. Сіворонов,
О. Гайовський, С. Ціхонь, Г. Яценко